

LBRIS

We know
books

FLORIN GHENA

**VREAU
SĂ FIU
MAMĂ**

r o m a n

**EDITORIA
CREATOR**
BRAȘOV, 2024

Contents

1. Începutul.....	7
2. Licența	13
3. Apropierea	17
4. În căutarea unui job.....	21
5. Mutarea.....	27
6. Vestea	31
7. Bebelușul	35
8. S-a mărit familia	39
9. Accidendul	41
10. Din nou acasă.....	49
11. O altă viață	53
12. Vizita.....	57
13. Întâlnirea.....	59
14. Prima ședință	65
15. Cearta	69
16. Testul	73
17. Bicicleta.....	77
18. Propunerea.....	81
19. Vestea	83
20. Ziua cea mare	87
21. Cererea în căsătorie	93
22. Cununia	97
23. Lume, lume.....	101
24. Minunea.....	105

LEBRIS

We know
books

*Dragostea unei mame este un abis
adânc la capătul căruia vei găsi
întotdeauna iertarea.*

HONORE DE BALZAC

Începutul

— Teea, nu mai alerga să nu cazi.

— Bine, mami, spuse fetița și fugi afară în curte cu Bobiță după ea.

Ajunsă în grădina din fața casei, luă cațelul de lăbușele din față și îl învârti în jurul ei până ameți. Apoi îl puse jos și se așeză și ea în iarbă, ciufulindu-l.

Mama ei o privea de pe terasă cu un zâmbet larg și cu ochii licărind de fericire.

Pe Bobiță l-a primit cadou de la Silviu de ziua ei, acum două săptămâni, când a împlinit 5 ani. Când a trecut timpul? Parcă mai ieri era studentă la arhitectură și era în sala de lectură a bibliotecii universității, pregătindu-se pentru licență, când auzi o voce lângă ea:

— Nu vă supărați, nu aveți din greșeală un pix, că al meu s-a terminat.

— Da, să mă uit. Se cotrobăi prin rucsac și găsi unul. Pofțiți!

— Mulțumesc mult!

Nu observase când locul de lângă ea se ocupase. Trăgând cu coada ochiului, îl studia pe sub sprâncene. Înalt, cam firav dar frumușel. Probabil că și el se pregătea pentru examene.

— Tot student? Întrebă ea, nevrând să arate că e prea curioasă.

— Da, mă pregătesc pentru licență la Construcții. Dumneavoastră?

— Silvia! „dumneavoastră” este prea lung și îmi displace. Eu la Arhitectură.

— Silviu, îmi pare bine, ce coincidență de nume!

— Da, într-adevăr. Și își văzură amândoi mai departe de probleme. Cufundat în cărți, nici nu observase că ea se pregătea de plecare.

— La revedere! spuse ea punându-și rucsacul pe umăr, împinse scaunul sub masa de lucru și dădu să plece.

— Săru' mana! Spuse el și rămase cu privirea după ea până ieșise din sală. Atunci își dădu seama că a rămas pixul la el. Nu-i nimic, își zise el în gând, când o văd o să i-l înapoiez.

În cinci minute terminase și el și ieși din bibliotecă. Coborî pe scări și când ajunse în stație o găsi acolo.

— Mă scuzați, a rămas pixul la mine, să vi-l dau.

— Nu-i nimic, păstrați-l.

— Mulțumesc! Spre casă?

— Da, aștept autobuzul.

— Dacă-mi permiteți și nu sunt prea indiscret, v-aș invita la o cafea.

— Dacă insistați, nu vă refuz dar cu o singură condiție; fiecare își plătește consumația.

— Ok! Zise el și plecară pe jos spre centru.

Ajunși într-un bar frecventat de obicei de studenți, găsiră o masă mai retrasă și se așezară pe taburete, uitându-se după fata care servea la mese. Comandând câte o cafea și un suc, începură conversația în liniște, vorbind de toate, fără să spună nimic. Se studiau discret. Deodată, ridicând privirea și voind să spună ceva în același timp, îi bufni râsul din cauza situației create.

— Ce-ai vrut să spui? Întrebă ea.

— Nu, spune tu mai întâi.

— Voiam să te întreb cum stai cu lucrarea

— Mai am puțin și termin, cred că în două, trei zile este gata. Tu cum stai?

— Eu mai am de făcut câteva planșe și la mine mai durează. Uite am o propunere: săptămâna asta stăm acasă să terminăm lucrările, fără să ne vedem sau să ne auzim și cine termină primul sună, ok?

El, lăsând capul în jos, puțin supărat, întrebă:

— Și nu ne mai vedem?

— Nu ne vedem, nu ne auzim, vrei?

— Biiine, hai!

— Silviu, înțelege că avem un examen de pregătit și timpul este totuși scurt. După ce luăm diploma, avem tot timpul din lume.

— Ai dreptate, hai să mergem!

Se urcară în autobuz, ea se așeză la geam iar el lângă ea. Merseră în liniște câteva stații. Întorcându-se brusc ca să coboare, se atinse fără să vrea cu gura de buzele lui, simțindu-și unul celuilalt respirația. Cuprinși de emoție și înroșindu-se, coborâră și merseră alături fără să zică niciunul nimic.

— A început ploaia, zise ea întinzând mâna să prindă câțiva stropi.

— Hai să fugim, zise el, întinzând mâna spre ea.

Ea, puțin derutată, îl luă de mână și o rupse amândoi la fugă, râzând. Ajungând în fața casei ei, se opriră și se adăpostiră sub streășină.

— Bine, atunci așa facem, da?

— Dacă zici tu...

— Bine, noapte bună și furându-i un sărut, dispăru în casă fără ca el să mai apuce să zică ceva.